

Arrest

nr. 200 664 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A / 6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, “*qualitate qua voor hun minderjarige kinderen*” X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 november 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 april 2017 dienen verzoekers voor hun minderjarige kinderen een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van hun stiefgrootvader, die een Belg is.

Op 17 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende beslissing, die de bestreden beslissing is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.04.2017 werd ingediend door:

Naam: G.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 10.08.2007

Geboorteplaats: G.

RR(...)

Naam: G.

Voorna(a)m(en): N.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: 08.10.2011

Geboorteplaats: R.

RR: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkenen dienden een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg. Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn en die hen begeleiden of bij hen voegen. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkenen zijn minderjarig en er werd voor hen een aanvraag tot verblijf ingediend in functie van hun stiefgrootvader D. C. C. R. J. – RR (...). Overeenkomstig de bepalingen van art. 40ter, dat teruggaat op de bepalingen van art. 40bis, §2, 3°, zoals hierboven aangehaald, dienen zij hun grootvader te vervoegen en de grootvader dient over het recht van bewaring te beschikken, of indien het wordt gedeeld, dient de andere houder van het recht op bewaring zijn toestemming te geven.

De kinderen wonen wel bij de stiefgrootvader en grootmoeder in, maar uit het dossier blijkt nergens dat de stiefgrootvader het recht van bewaring uitoefent. Als bewijs hiervan werd enkel een machtiging van de ouders dd. 26.04.2017 voorgelegd.

Gezien er geen recht van bewaring is voorgelegd wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkenen. Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers het volgende aan:

“2. Aangaande de gegrondheid van het beroep;

Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

2.-.L. Eerste middel

Schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van artikel 8 van het EVRM

Schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij

op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954).

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsplicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Overeenkomstig art. 40 bis, §2, eerste lid, 3° Vrw. moet de bloedverwant in neergaande lijn die jonger is dan 21 jaar de band van bloedverwantschap en het recht van bewaring bewijzen.

Bij gedeelde bewaring moet de andere houders van het recht van bewaring zijn toestemming hebben gegeven.

Bij gedeelde bewaring moet kortom het bewijs worden geleverd dat de gezinshereniger de toestemming heeft van de andere houder van het recht van bewaring.

In casu dienden de ouders van G. M. en G. N. ter zake hun uitdrukkelijke toestemming te hebben verleend aan hun Belgische grootvader.

Het recht bewaring omvat het recht van materiële bewaring en het recht van zorg van de kinderen.

Het recht van materiële bewaring houdt in dat de titularis ervan het recht heeft om het kind op voortdurende wijze bij zich te hebben en om zijn afgifte te vorderen bij anderen.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat Mevr. G. M. en Mevr. G. N. daadwerkelijk bij hun grootouders inwonen en de grootouders bijgevolg ook daadwerkelijk instonden voor hun dagelijkse opvoeding.

Zij zijn tevens belast om de kinderen lichamelijke zorgen toe te dienen zoals o.a. voeding, kleding, schoolkosten edm., waarvan de stukken al reeds aan het administratief dossier werden gevoegd.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing aangezien beide ouders de uitdrukkelijke toestemming hebben gegeven aan hun Belgische grootvader ten einde deze gedeelde recht van bewaring uit te oefenen en deze gedeelde bewaring effectief blijkt aan de hand van de stukken dewelke aan het dossier werden gevoegd zoals o.a. de betaling van de school en andere kosten door hun Belgische grootouder.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissingen komt derhalve tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat voormelde elementen volstaan om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te vorderen.

De motivering van verwerende partij is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig, gelet op de door verzoekers naar voren gebrachte stukken en hun administratief dossier waarmede verwerende

partij niet over het geheel van pertinente elementen rekening mee heeft gehouden bij het nemen van de Bijlage 20. (...)

3. Aangaande het verzoek tot schorsing

Dat verzoekers bij toepassing van artikel 39/82 van de vreemdelingenwet de schorsing vorderen van de bestreden beslissing daar deze manifest onzorgvuldig gemotiveerd is.

Dat verzoekers op heden niet in staat zijn om het grondgebied te verlaten aangezien de bestreden beslissing een schending impliceert van art. 8 van het EYRM om reden dat zij één gezin vormen met hun Belgische grootvader..”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 40bis, §2, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en naar het feit dat de verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als descendentes van hun stiefgrootvader omdat hij niet beschikt over het recht van bewaring van de kinderen of aan hem de toestemming niet werd gegeven op het recht van bewaring. Ook artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de motivering afdoende dient te zijn.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Zij bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk en voeren aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt *in casu* nazicht van de aangevoerde schending van artikel 40bis, §2, eerste alinea, 3°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet luidt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij

hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven.”

Uit voormelde bepaling blijkt duidelijk dat de bloedverwanten in neergaande lijn slechts tot verblijf van meer dan drie maanden kunnen worden toegelaten, indien zij de referentiepersoon vervoegen én de referentiepersoon over het recht van bewaring beschikt of, indien het recht van bewaring gedeeld wordt, de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming geeft.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers aangaande het recht op bewaring een document voorlegden, gedateerd op 26 april 2017, met hoofding *“Machtiging”,* waarin te lezen valt: *“Met deze geven wij, A.& W.G., toestemming aan C. & A. D. C. – D. om onze beide dochters, M. & N., bij hen te huisvesten, dit tot onze procedure om permanent verblijfsrecht op Belgisch grondgebied te bekommen, volledig is afgerond”,* waarna de handtekeningen van de ouders, stiefgrootvader en grootmoeder volgen.

De bestreden beslissing wijst de aanvraag af op grond van het determinerend motief: *“De kinderen wonen wel bij de stiefgrootvader en grootmoeder in, maar uit het dossier blijkt nergens dat de stiefgrootvader het recht van bewaring uitoefent. Als bewijs hiervan werd enkel een machtiging van de ouders dd. 26.04.2017 voorgelegd.*

Gezien er geen recht van bewaring is voorgelegd wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkenen.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier en is correct. Verzoekers hebben geen andere documenten overgelegd waaruit op voldoende duidelijke wijze blijkt dat zij toestemming hebben gegeven om het recht op bewaring te delen met de referentiepersoon (eigen onderlijning). Een toestemming tot huisvesten op zich en *“dit tot onze procedure om permanent verblijfsrecht op Belgisch grondgebied te bekommen is, volledig afgerond is”,* is nog geen recht van bewaring of gedeeld recht van bewaring. Ten tijde van het gebruik van de term ‘recht van bewaring’ in het Burgerlijk Wetboek bestond het onderscheid tussen juridische en materiële bewaring waarbij huisvesting slechts een deelaspect is van de materiële bewaring.

Gevraagd ter terechtzitting of verzoekers kunnen aantonen dat de referentiepersoon of de toestemming, zoals vereist in voormeld artikel 40bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet, op andere wijze hebben aangetoond dan met voormeld document van 26 april 2017, stelt de advocaat van verzoekers dat zij bewijzen van betaling van kosten hebben voorgelegd.

Er wordt op gewezen dat desgevallend het feitelijk betalen van bepaalde kosten die verbonden zijn aan de kinderen nog niet met zich meebrengt dat het recht op bewaring, bevattende het beslissingsrecht over onder meer de opvoeding van de kinderen, werd overgedragen. Verzoekers gaan voorbij aan het onderscheid tussen de vaststelling van de feitelijke toestand van bewaring en de toekenning van het recht van bewaring, wat een deelaspect is van het ouderlijk gezag. Dit klemt *in casu* nog meer nu de advocaat van verzoekers, op vraag van de voorzitter ter terechtzitting, stelt dat verzoekers als ouders van de minderjarige kinderen nog steeds in België wonen, op *“een ander adres”* dan de kinderen, in illegaal verblijf. Ouders worden vermoed het ouderlijk gezag uit te oefenen op hun kinderen en *in casu* wordt het tegendeel niet aangetoond. *In casu* blijkt niet dat verzoekers zoals zij laten uitschijnen in het middel dat de referentiepersoon het recht heeft om de kinderen op voortdurende wijze bij zich te hebben nu een tijdlimiet in het document van 26 april 2017 werd voorzien en nog minder dat deze het recht heeft *“afgifte te vorderen”*. Een feitelijke zorgverlening houdt nog geen overdracht van het recht of gedeeld recht op bewaring in. Verzoekers tonen evenmin aan op basis van welke bepaling hun voorgehouden recht op bewaring zou blijken. De verwerende partij merkt terecht op in haar nota met opmerkingen dat het recht op bewaring of het delen ervan evenmin uit enig ander voorgelegd stuk blijkt. Verzoekers laten na te preciseren uit welk voor het nemen van de bestreden beslissing overgemaakt stuk het gedeeld recht van bewaring in hoofde van de referentiepersoon zou mogen blijken.

Waar verzoekers nog menen dat de verwerende partij hen direct en persoonlijk om inlichtingen diende te vragen, wijst de Raad erop dat het de aanvrager toekomt het bestuur zo volledig mogelijk in te lichten en dat zij gedurende drie maanden alle kans hebben gekregen om nuttige informatie over te maken.

Verzoekers maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40bis, §2, eerste lid, 3°, en 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoekers een schending aanvoeren van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat *in casu* niet het geval is, gelet op het voorgaande.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

In casu tonen verzoekers niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij halen geen andere grieven aan zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet is aangetoond.

Verzoekers voeren tevens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955.

Er kan uit het middel niet ontwaard worden op welke wijze zij menen dat deze bepaling geschonden is. In de mate dat zij stellen niet in staat te zijn om het Belgische grondgebied te verlaten omdat zij een gezin vormen met hun Belgische "*grootvader*", die eigenlijk de stiefgrootvader is, is deze grief al niet dienstig nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen merkt op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat dit onderdeel onontvankelijk is.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN